

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Reports

گزارشها

فرستنده: عثمان حیدری
۲۲ فبروری ۲۰۲۲

زندان‌های خصوصی امریکا؛ از نقض حقوق بشر تا سوءاستفاده از زندانیان به عنوان کارگر

خبر اخیر مبنی فروش یک زندان مخفی سابق امریکا در لیتوانی این سؤال را برای افکار عمومی جهان به وجود آورده که دقیقاً چه تعداد زندان مخفی بدنام مانند گوانتانامو در خارج از امریکا وجود دارد؟ با این حال، در پی افشای نقض حقوق بشر در یک زندان خصوصی در داخل امریکا، جهانیان نیز به این نکته پی برده‌اند که علاوه بر زندانهای مخفی در خارج، در زندان‌های داخلی مخصوصاً زندان‌های خصوصی امریکا، هر روز تراژیدی نقض حقوق بشر تکرار می‌شود.

زندان «والنات گرو» که قبلاً کانون اصلاح و تربیت نام داشت، یک زندان خصوصی است که در سال ۲۰۰۱ افتتاح و در سال ۲۰۱۶ تعطیل شد. این زندان در ابتداء فقط مجرمان زیر ۱۸ سال را می‌پذیرفت اما به دلیل ماهیت خصوصی بودن آن و این که تعداد کم زندانیان باعث ضرر به سودآوری صاحب زندان شد، محدودیت سنی زندانیان برداشته شده و تعداد زندانیان افزایش انفجاری یافت طوری که از ۲۰۰۱ تا ۲۰۱۰، تعداد زندانیان از ۳۵۰ به حدود ۱۲۰۰ افزایش یافت و زندانیان بالای ۱۸ سال نیز پذیرفته شدند.

در عین حال، برای صرفه جویی در هزینه، تعداد زندانبانان به شدت کاهش یافته و نسبت تعداد نگهبانان به زندانیان به یک زندانبان در برابر ۶۰ زندانی رسیده است در حالی که نسبت عادی باید یک در برابر ۱۲ باشد.

استفاده از خشونت و زور در زندان امری عادی است به طوری که در سال ۲۰۰۹ هر روز سه زندانی مجروح می‌شدند و در نیمه اول سال ۲۰۱۰ در هر روز چندین مورد ضرب و شتم در آن گزارش می‌شد. مدیریت زندان نیز در مقابل تشکیل باند میان زندانیان کاری نکرد و این امر به افزایش خشونت‌ها در داخل زندان کمک زیادی کرد. تجاوز جنسی نیز در اینجا بسیار رایج بود. نه تنها زندانیان بزرگسال به زندانیان با سن پائین تجاوز می‌کردند بلکه نگهبانان نیز به ردیف متجاوزان پیوسته بودند.

حتی مواد مخدر هم وارد این زندان شده و حیرت‌آورتر این که زندانبان‌ها هم خود اقدام به فروش مواد می‌کردند. یکی از بازرسان که از این زندان دیدن کرده بود، گفت که هر بار وارد زندان می‌شد، بوی تند ماری جوانا به مشامش می‌رسید.

خشونت، تجاوز جنسی و مواد مخدر... پدیده‌های منحصر به فرد زندان والنات گروو نیستند بلکه از اشتراکات بیش از ۲۰۰ زندان خصوصی امریکا به شمار می‌آیند. طبق آمار وزارت دادگستری ایالات متحده، تا سال ۲۰۱۹، در مجموع ۱۱۵۴۲۸ نفر در زندان‌های خصوصی در این کشور نگهداری می‌شدند.

وقتی بهره‌برداری زندان تبدیل به یک تجارت می‌شود، سودآوری نیز بزرگترین نیروی محرکه صاحب زندان خواهد شد. به این منظور، حفظ تعداد زندانیان نکته بسیار حساسی برای صاحب زندان است چون دولت برای تضمین بهره برداری ضامن انتقال زندانیان به این زندان‌ها است و برای هر زندانی، دستمزد معینی به زندان پرداخت می‌کند و این، یکی از منابع مهم سودآوری زندان‌های خصوصی هستند.

البته زندان‌های خصوصی نیز خود به دنبال منابع درآمد دیگری هستند. زندانیان در این زندان‌ها مجبور به کار کردن هستند و این باعث می‌شود این زندان‌ها بیشتر به کارخانه شباهت داشته باشند. البته تنها تفاوت آنها با کارخانه واقعی این است که هیچ سازمانی حافظ منافع آنها نیست و زندان نیز نیازی به پرداخت بیمه تام اجتماعی برای زندانیان کارگر ندارد.

این هم باعث شده است زندان‌های خصوصی به منبع ایده‌آلی برای عرضه نیروی کار تبدیل شوند. بنابراین، بسیاری از شرکت‌ها برای کاهش هزینه‌ها و افزایش سود حتی کارکنان خود را اخراج کرده و با این زندان‌ها قرارداد کار امضاء کرده‌اند.

این رویه فساد قضائی نیز به دنبال داشته است. برخی از قضات عمداً برای جرایم حکم سنگین‌تری صادر می‌کردند تا نیروی کار ارزان بیشتری به زندان‌های خصوصی بفرستند. بهره برداران زندان‌های خصوصی برای تداوم و تضمین سودآوری هم سعی دارند تا روابط خوبی با مقامات قضائی برقرار کنند و یا به لابی کردن در میان سیاستمداران بپردازند.

اگر فکر کنید همه اینها با منطق تجارت مطابقت دارد، حداقل نباید فراموش کنید کسانی که بهای آن را می‌پردازند، زندانیان و حقوق بشر آنها است و این که هنگامی که زندان هم تجاری شد، تکلیف حقوق بشر آنها چه می‌شود؟